Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

238

Grota diavolului roşu

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 238

GROTA DIAVOLULUI ROŞU

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN LIMA

AM PĂŞIT CU GRAVITATE pe sub marile portaluri de bronz ale renumitei catedrale din Lima. Păşeam cu mare atenţie pe dalele de piatră, întrucât ecoul paşilor noştri produceau o rezonanţă puternică, ce impieta oarecum asupra locului în care ne aflam. Pe cât de strălucitoare arăta această catedrală de afară, pe atât de întunecată şi pustie ni se părea pe dinăuntru. În ciuda numeroaselor şfeşnice cu lumânări, ce împânzeau bolul, umbre păreau că se ridică peste tot. O tăcere evlavioasă ne cuprinse în clipa în care am ajuns la prima capelă luterană, pentru a privi moaştele principale ale acestei clădiri, oraş sau chiar stat.

Francisco Pizarro!

Sicriul cu rămăşiţele sale pământeşti, este expus aici Un sicriu din marmoră cu ferestre din sticlă, permite oricui să-l vadă pe marele cuceritor de odinioară al Perului, sau cel puţin moaştele sale. Este un schelet subţire, pe care pielea neagră şi scrijelita, apare uscată ca la mumii.

Pe scări, trona plin de prestanţă un leu din bronz şi sub acesta se găseau bocitoarele, sculptate dintr-un metal de culoare închisă. Se puteau încă foarte bine distinge şi citi următoarele înscrisuri:

Căpitan general
Don Francisco Pizarro
Fundaro de Lima
En 18 de enero de 1535
Muerto en 26 de Junio de 1541

Ceea ce în traducere înseamnă: *Căpitanul General Francisco Pizarro. Întemeietorul oraşului Lima la 18 ianuarie 1535, mort la 26 iunie 1541.*

Marian şi cu mine, am stat câteva minute, contemplând scheletul acestui cuceritor medieval, în tăcere. Aproape patru sute de ani au trecut de la moartea lui Pizarro şi iată că încă omul îl mai putea contempla, pe cel mai mare bărbat din istoria statului Peru. O tăcere pioasă ne înconjura. Puţinii vizitatori, păşeau cât mai silenţios posibil, ca şi cum n-ar fi vrut nici ei să perturbe liniştea aceasta solemnă.

Am păşit şi noi în tăcere, mai departe, neschimbând nici o vorbă între noi. Abia când am fost afară şi larma vechiului oraş deveni brusc perceptibilă, Marian se uită cu seriozitate spre mine.

Aveam simţământul de-a fi transportaţi dintr-un trecut mort de mult, revenind la viaţă după ce-am colindat o vreme prin împărăţia umbrelor şi-a morţi.

Acum viaţa asalta iarăşi, din toate părţile. Eram deja de două zile în capitala Perului. Spre marea noastră surprindere n-am găsit în port, iahtul nostru, aşa cum neam înţeles deja cu căpitanul Hoffman. De-asemenea John Fleet, care se găsea la bord şi cu care trebuia sa ne întâlnim n-a lăsat nici o înştiinţare.

Vizitasem oraşul, încă de dimineaţă. Acum ne îndreptam spre parcul minunat care se găsea în apropierea catedralei. Ma mira abundenţa palmierilor uriaşi şi a araucarienilor, pentru că în Peru nu plouă niciodată. Şi totuşi, totul înfloreşte aici, întrucât plantele şi copacii sunt umezite din interior de către fluviul Rimac, care adună apele din ţinuturile muntoase. Canalele multiple împânzesc oraşul. Fiecare copac de pe marginea bulevardelor largi, stă într-o adâncitură cimentată, ca într-un răsad de flori, iar dimineaţa serviciul de stropit îşi intră în funcţie.

Dimineaţa, la amiază şi seara, se-ndeplineşte acest ritual al stropirii şi fiecare copac este udat. Iată cum acest oraş. Care domină Statul Peru – de cinci ori mai întins decât Germania – prosperă, ca o oază într-un deşert, dar dacă sistemul de canalizare ar lipsi oraşul ar pieri în ruină.

— Cât de mult vrei să rămânem în Lima, Mariane? l-am întrebat pe amicul meu, de-ndată ce-am luat loc pe-o bancă situată undeva la umbră. Acesta ridică numai din umeri:

— O să transmit mâine o radiogramă către Hoffman, dragă Robert, îmi fac griji din cauza lui şi-a lui John Fleet. Furtunile din ultimele săptămâni, au fost deosebit de puternice.

— De căpetenie nu putem afla nimic Mariane. Câteva vase se mai găsesc ce-i drept în pericol, vasul nostru nu figurează printre acestea. Pe de altă parte nu prea cred că John Fleet ne aşteaptă să sosim atât de devreme în Lima. Ne-am întâlnit doar cu el, ultima oară acum aproape o săptămână.

— Totuşi căpitanul Hoffman ar fi trebuit să fie demult aici. Această aşteptare incertă, mă nelinişteşte foarte mult.

— Ei, noi nu suntem obişnuiţi să ne irosim timpul asta e tot, Mariane, am râs eu. Oraşul l-am vizitat deja şi aduce foarte mult, cu oricare oraş european, mare. De mult n-am mai fost în regiunea asta, dar între timp nu prea s-a schimbat.

Marian nu părea să fie prea atent la ce-i spuneam. Mă aproba numai, dând din cap distrat, pentru a adăuga apoi:

— Ar fi poate mai bine, dac-am merge spre Cullao, dragă Robert.

— Cullao este portul oraşului Lima, situat la o depărtare de oraş, cam de nouă kilometri. Într-un sfert de oră, putem ajunge până acolo.

M-am uitat uimit la prietenul meu.

— Ce să facem acolo, Mariane? Hoffman şi Fleet ştiu prea bine că ne-am luat camere la „Curtea madrilenă". Ne vor da acolo, neîntârziat de ştire, de-ndată ce vor ajunge în oraş.

— Vreau să merg din nou la căpitănie, Robert. Nelinişstea de care sunt cuprins de-o bucată de vreme se amplifică. Mă gândesc să nu ne pască o nenorocire.

— Bine, Mariane, să mergem la Cullao, dacă asta te va mai linişti, deşi nu cred că vom mai afla ceva în plus de la funcţionarii portuari.

— Încă azi, vreau să dau radiograma aia. Poate că într-o ora vom afla, unde se găseşte iahtul nostru. Putem să luăm un automobil până acolo.

— Şi Pongo.

— El ştie prea bine că nu ne vom reîntoarce decât către seară, aşa că nu e cazul să-l mai înştiinţăm.

Prietenul meu se ridică de pe bancă şi-acum o luă repede prin parc. M-a mirat graba de care fusese apucat. Zece minute mai târziu, eram aşezaţi într-un automobil, închiriat, care o luă grăbit spre port. Marian dăduse drept ţel al călătoriei căpetenia, sau administraţia portuară, unde am şi ajuns un sfert de oră, mai târziu. După cum era de aşteptat aici, încă nu se ştia nimic de soarta iahtului nostru.

Marian ceru permisiunea de-a expedia o radiogramă. Totul fu executat. Şi-acum am pornit să revenim după o oră să-ntrebăm de rezultat.

Am mers pe jos până-n port, care era plasat într-un golf îngust, dar era protejat foarte bine de insula San Lonrezo împotriva vânturilor şi valurilor înalte ale fluxului şi refluxului Aici erau ancorate multe vase. Şi domnea deja o vie animaţie. Am privit o vreme viermuiala asta din port, după car e ne-am îndreptat spre o cârciuma în care şi c-o zi mai înainte servisem masa. Proprietarul era un olandez gras, care ne recunoscu imediat şi ne salută, ca pe nişte prieteni vechi. Ne conduse într-o încăpere alăturată, care nu era atât de înţesată de consumatori.

Doar lângă fereastră luaseră loc trei oameni, un căpitan şi doi timonieri. Au privit doar trecător spre noi, de-ndată ce-am păşit înăuntru, după care îşi reluară discuţia.

Nu le-am mai dat atenţie. De-abia după ce ospătarul ne-a adus băuturile, Marian mă înghionti, făcându-mă atent.

Căpitanul tocmai spunea:

— Vă repet înc-o dată: îndărătul acestora nu stă altceva decât o bandă de contrabandişti. Poţi să spui ce vrei tu, Treek, dar de fantome şi spirite, nu prea cred că-i vorba aici. Când eram un tânăr marinar, mai credeam şi eu în superstiţii din-astea.

Cel căruia îi fusese adresată întrebarea, aşa numitul Treek, ridică numai din umeri:

— Atunci indivizii care mi-au vândut pontul, trebuie să fi umblat cu cioara vopsită. „Grota diavolilor roşii" e renumită şi nu-i de mirare că oamenii cred ce aud.

— Nu mă face să râd Treek! Eşti doar un cap deştept. Arătările alea, nu erau decât închipuiri, adică cineva a regizat cu intenţie întreg spectacolul pentru a alunga marinarii. Eu nu prea am chef să vizitez insula. N-au decât să se preocupe autorităţile de cazul acesta.

— Păi au şi făcut-o, odată spuse al doilea timonier: Poliţia portuară a fost de trei ori pe-acolo şi-a cercetat totul foarte temeinic.

— Şi, se-nţelege că n-au găsit nimic, râse căpitanul.

Am urmărit cu interes discuţia. Marinarii vorbeau englezeşte şi după câte am aflat mai târziu nu aparţineau uneia şi-a aceeaşi corăbii:

— Din păcate, da, n-au găsit nimica căpitane, dar tocmai asta a fost să facă chestiunea mai misterioasă. În „Grota diavolilor roşii" umblă cu-adevărat stafiile.

— Ei dacă vă face plăcere, puteţi să credeţi în asta, băieţi dar la mine nu se prinde. Ei ce spuneţi de astă domnilor?

— Mai întâi ar trebui să ştim despre ce este vorba, se angajă în vorbă Marian. Am auzit doar părerea dumitale în legătură c-o chestiune despre care nu ştim încă nimic.

— Ei, da, n-aţi auzit pân acum nimic de „Grota diavolilor roşii" domnilor? Sunteţi cumva străini de locurile astea?

— Suntem numai de două zile în Lima şi venim tocmai din munţi.

— Ei atunci se explică, dar treaba asta se poate aranja.

Căpitanul se-ndreaptă de şale. Mai dete pe gât o duşcă din paharul său, se şterse cu satisfacţie pe gură şi începu:

— La sud de-aici, cam la zece mile depărtare de Cullao, se găseşte în peisajul abrupt şi stâncos o grotă, despre care pân-acuma nici un om nu ştia că există. De vreo patru săptămâni, grota asta, este pe buzele tuturor marinarilor, care trec pe lângă coastă. Mulţi au văzut pe timpul nopţii în grotă un

focşor în jurul căruia dansau făpturi ciudate, pe care marinarii superstiţioşi le credeau diavoli. Nu-ţi vine să mori de râs din asta domnule?

— Hm, apariţiile astea au fost frecvente, domnule căpitan? se interesă mai îndeaproape prietenul meu.

— Da, de mai multe ori şi de fiecare dată, de alţi marinari. Relatările au fost foarte asemănătoare. Marinarii cred de-acum că dacă văd aceste apariţii, vasul lor se scufundă, ceea ce s-a-ntâmplat ce-i drept în două cazuri. Evident că furtuna puternică a fost cauza, care-a aruncat vasele pe stânci. Marinari o ţin însă pe-a lor şi pace. Dau vina pe „Diavolii din grotă”. Autorităţile au cercetat-o mai de multe ori, dar n-au găsit nimic.

— Dumneata crezi mai degrabă că vreo bandă de contrabandişti şi-a făcut veacul pe-acolo? întreabă Marian.

— Dacă cineva locuieşte acolo, apoi numai o astfel de bandă ar putea fi, cine ar avea altcineva interesul să răspândească povestea asta cu fantome.

— Totuşi tocmai o astfel de istorie cu fantome, ar atrage atenţia mai mult domnule căpitan. Contrabandiştii s-ar fi trădat mai degrabă printr-o astfel de publicitate.

— Asta susţin şi eu, intră-n discuţie şi Treek. Contrabandişti lucrează pe ascuns şi evită un astfel de teatru. Niciodată nu le-ar trece altfel prin cap autorităţilor să cerceteze grota cu pricina.

— Şi totuşi e vorba de-o bandă, îi contrazise căpitanul. Puteţi spune voi ce vreţi, dar în stafii eu nu mai cred de mult.

— Bineînţeles că nu-i vorba de stafii. Lucrurile se vor lămuri într-un fel sau altul.

— Totuşi trebuie să recunoaşteţi că-n dosul acestei istorii se ascunde ceva. „Diavolii ăia Roşii” urmăresc un scop anume, cu acest Hocus Pocus.

— Cât de mulţi au fost văzuţi, se interesă iarăşi Marian.

— Patru.

— Şi cum i-aţi descrie?

— Sunt nişte oameni, cu capete de animale. Dar asta e-o prostie. Cu cât se vorbeşte mai mult despre asta, cu atât se aprinde fantezia oamenilor.

— Eu i-am văzut pe „Dracii roşii” cu ochi mei, intră în vorbă şi-al doilea timonier.

— Ei atunci te rog să povesteşti domnilor tot ce-ai văzut Wottman. Dar nu te abate mult de la realitate.

— N-am ce exagera căpitane. Eram cam la o milă marină depărtare de coastă, când am trecut prin faţa grotei. Eu tocmai eram de veghe, pe punte, când am văzut focul roşu

aprins pe coastă. La început am crezut ca e vorba de un incendiu. Dar după ce mi-am dus ocheanul la ochi, am recunoscut grota, de care auzisem atâtea. M-a apucat frica şi l-am deşteptat şi pe căpitan, care dormea. Am stat amândoi, lipiţi de balustradă şi i-am privit pe diavolii roşii care dansau Păreau să fie goi şi-aveau capete de animale, în special de bivoli, în loc de scăfârliile umane, pe care le cunoaştem cu toţi. Am fost bucuroşi când n-am mai văzut focul şi-n cele din urmă am intrat în raza portului Marian mă înghionti uşor. Fireşte că ne interesa povestea marinarilor în legătură cu grota asta. Am fost la început înclinat să-i dau dreptate căpitanului, că aici era vorba de-o afacere de contrabandă. Apoi mi-am spus că aceşti oameni ar fi de-a dreptul nebuni, s-atragă astfel atenţia asupra lor, chiar dacă prin asta ar fi speriat câţiva marinari slabi de îngeri.

— Când au fost fantomele astea văzute ultima dată?

— Acum două zile marinarii de pe „England" le-au văzut. Vasul mai este încă ancorat în port. Alţi marinari au intrat între timp în încăpere, aşa că discuţia noastră a fost întreruptă.

Căpitanul îi cunoştea pe toţi aceştia, aşa încât nu mai putu întreţine discuţia cu noi. Între timp mai trecuse o oră şi trebuia să ne grăbim să vizităm căpetenia. Deîndată ce-am intrat în sediul acesteia, căpitanul bătrân, care era de serviciu acolo, ne salută.

— Iahtul dumneavoastră e-n drumul său încoace şi în două ore trebuie să sosească. Am primit numaidecât răspuns la radiograma pe care aţi dat-o.

Vestea ne bucură mult, desigur şi-am hotărât să rămânem în Cullao pentru a ne aştepta prietenii. Marian se puse-n legătură telefonică cu hotelul nostru din Lima şi-i transmise lui Pongo să vină şi el aici. O jumătate de oră mai târziu sosi şi uriaşul negru, care se bucura şi el de veştile primite. Am început să ne plimbăm încolo şi-ncoace pe chei, discutând între noi de problema „Grotei diavolilor roşii". Marian era de părere că cinevaşi permisese să facă o glumă cu marinarii, a căror superstiţie e prea bine cunoscută. În concluzie problema nu ne mai interesa şi nu aveam de gând de a o urmări mai îndeaproape.

Lucrurile însă au evoluat cu totul altfel. De-ndată ce iahtul nostru intră-n raza portului şi fu ancorat pe chei, am urcat cu toţii la bord, pentru ca să-i salutăm pe camarazii noştri. Căpitanul Hoffmann ne strânse mâinile Nu-l vedeam pe John Fleet şi m-am interesat ce-i cu el.

— Da domnule Bertram Mr. Fleet a coborât undeva pe parcurs. L-am aşteptat zadarnic. De-ndată ce-am primit radiotelegrama, am decis să mă grăbesc încoace, pentru a vă lua pe bord.

— Dar ce s-a întâmplat anume dragă Hoffmann, întreabă îngrijorat Marian. De ce a părăsit Fleet vasul?

— Hm, am văzut noaptea o apariţie ciudată, domnilor. Pe coastă s-a aprins deodată un foc roşu, în jurul căruia…

— Au început să danseze, „Diavolii roşii”, nu-i aşa, completă Marian.

Hoffmann ne privi uimit.

— Ştiţi deci despre ce-i vorba, domnule Farrow? întreabă acesta.

— Da, despre „Grota diavolilor roşii” am auzit de-abia de trei ore. Dar te rog continuă. Ce-aţi făcut după ce-aţi văzut strania apariţie?

— Fleet a luat o barcă şi-a vâslit spre coastă, însoţit de Johny. L-am urmărit o vreme prin ochean, după care au dispărut. Am aşteptat zadarnic întoarcerea lor şi între timp s-a făcut ziuă – focul a dispărut tot atât de brusc pe cât apăruse, cam după doua ore. Dimineaţa am lansat o a doua barca, cu trei oameni în ea spre coasta. Am găsit grota. Şi am cercetat-o temeinic. N-au găsit nici o urmă de Fleet şi de marinarul care l-a însoţit. Nici de barcă n-am dat nicăieri. Am aşteptat toată ziua şi spre seara, am primit radiograma d-voastră. Şi aşa se face c-am alergat încoace să vă relatez totul.

— Să pornim imediat la locul întâmplării hotărî, prietenul meu. O să mă pun în legătură cu hotelul, pentru a le face cunoscută intenţia noastră într-o jumătate de ora, putem pleca.

Marian aleargă încăodată la ţărm, dar se întoarse repede îndărăt. Imediat dup-aceea iahtul nostru se puse-n mişcare şi-am părăsit portul. Am navigat aproape de coastă şi-am luat direcţia spre sud. Noaptea nu era departe şi căpitanul era de părere că la lăsarea întunericului vom fi chiar în dreptul Grotei cu pricina.

II
DIAVOLII ROŞII.

MAI ERAM LA VREO CINCI SUTE DE METRI, de locul unde se găsea grota, când căzu întunericul. Asta ne era convenabil Ne-am sfătuit pe parcurs ce trebuie să facem pentru a-i recupera pe Fleet şi pe Johnny, întrucât eram convinşi că fuseseră reţinuţi, împotriva dorinţei lor.

Nu era exclus ca Fleet să fi ascuns undeva barca, departe de ochii trecătorilor obişnuiţi, dar Marian nu credea într-o astfel de probabilitate, susţinea ca Fleet l-ar fi trimis pe Johnny cu barca la vas, pentru ai da de ştire căpitanului Hoffmann.

Navigam intenţionat fără luminiţe de poziţie. Întrucât în lung şi-n lat, nu se vedea nici un vas, rula aceasta, fund cu obstinaţie evitată de navigatori Căpitanii de vas preferau să facă un ocol mare, mai degrabă, decât să aibă mai târziu de-a face cu superstiţia marinarilor lor. Marian dădu comanda de stopare a motoarelor şi acum întrucât era vreme frumoasă, iahtul nostru aproape că plutea fără prea multe mişcări, pe suprafaţa apei. Cu ajutorul ocheanelor ne-am pus să urmărim coasta. Colţurile stâncilor se profilau ca nişte umbre întunecate, în faţa noastră, dar grota încă nu se vedea de fel. Hoffmann ne descrisese locul exact şi întrucât vasul nostru se găsea cam la aceeaşi înălţime nu era exclus ca să poată fi văzut la rândul lui de pe uscat. Faptul că nu înaintam de loc putea de-asemenea să bată la ochi.

— N-ar fi mai bine să lansăm o barcă la apă şi să vâslim spre coastă, am întrebat eu. Nu putem doar să rămânem noaptea întreagă aici să urmărim coasta cu ocheanele. Şi poate că tocmai în noaptea asta, fantomele nu-şi mai vor face apariţia, ca un făcut.

— M-am gândit şi eu la asta, Robert Ne-am putea continua călătoria încă vreun kilometru şi apoi încet, pe lângă coastă. Ne urcăm tu, Pongo şi cu mine, într-o barcă mică şi-o luăm spre ţărm.

— Nu vrei să mă iei şi pe mine, domnule Farrow? întreabă Hoffmann.

Marian refuză cererea sub pretextul că un căpitan de vas nu se cădea să-l părăsească.

— Ar putea s-apară evenimente care-ar face imposibilă reîntoarcerea noastră pe iaht şi atunci şi corabia rămâne fără comandant. Dumneata eşti mai de preţ aici pe vas decât pe uscat dragă Hoffman, îşi justifică amicul meu refuzul.

Acesta văzu temeinicia spuselor prietenului meu. Vasul îşi reîncepu mersul, după care se apropie de coastă şi cam la vreo două sute de metri de acesta, aruncă ancora. Marinarii noştri ne-au asigurat că aici n-aveam de-a face cu stânci sau recifuri periculoase. O a doua barcă de pe vas, fusese echipată şi ne-am instalat în aceasta. Şi musul nostru, Goliat, voise să ia parte la expediţie dar Marian îl sfătui să n-o facă. Am văzut că prietenul meu era foarte îngrijorat din cauza dispariţiei lui Fleet şi se temea pentru ce era mai rău.

Nu-i plăcea povestea asta cu fantomele, dar din păcate noua încă nu ni se arătaseră, ca să putem ajunge noi înşine la vreo concluzie.

Pongo vâslea încet pe lângă mal, de care mai eram despărţiţi doar de vreo zece metri. În ciuda întunericului ne putem orienta destul de bine. Odată mi se păru că văd umbra unei siluete umane apărând undeva pe plajă şi dispărând imediat. Când am trecut pe-acolo se dovedi că m-am înşelat. Acum grota trebuia să apară în orice moment în faţa noastră, să fi fost vreo cincizeci de metri, pân-acolo, când deodată liniştea nopţi fu întrerupta de ţipătul unei păsări. Pongo se opri imediat din vâslit şi ciuli urechile.

Am aşteptat şi noi încordaţi. Se scurseră câteva minute, după care, strigătul păsării de noapte se repetă, apoi iarăşi se instaura tăcerea. Nu se mai auzea decât plescăitul valurilor de faleza ţărmului stâncos.

— *Massers,* nu pasăre ţipat, oameni fost.

Am bănuit asta de la început şi ştiam că putem să ne bizuim pe mărturia prietenului nostru Pongo, care recunoştea glasul multor animale. Pongo îşi reluă cu şi mai multă prudenţă munca la vâsle şi când am fost la doi metri depărtare, ne-am oprit. Foarte aproape de barca noastră, am dat de intrândul într-un golf mic, în dreptul căruia părea să fie plasată grota. Aşadar eram aproape de ţel.

În acest moment am auzit din nou ţipătul păsării de noapte şi îndată dup-aceea totul se lumină în jurul nostru.

O lumină roşiatică strălucitoare vie, aruncându-şi razele spre mare. Umbre au început să danseze cu frenezie, după care au dispărut din nou.

Ne-a apucat o emoţie vie. Ne era dat să vedem din nou pe dracii roşii?

Marian îi făcu un semn lui Pongo, să mâne barca-n golf. Ceea ce am văzut în momentul următor ne-a surprins în aşa măsură, încât noi înşine am început să credem că-n faţa noastră aveam stafii.

În micul golf în care intrasem se deschidea un cazan spre apele golfului, ce dădeau către un fundal stâncos, de unde începea grota propriu zisă. Aceasta era luminată, puternic, dar n-am descoperit nici un foc, ci doar o rază roşie ţâşnea în afară. În faţa acestei grote dansau patru vietăţi, pe jumătate om pe jumătate animale. Trupurile păreau să fie omeneşti pe când capetele aduceau cu capete de vită, din care ieşeau coarne, ca de diavol.

Îmbrăcămintea acestor fiinţe consta din podoabe felurite, de forme fantastice. Ne-am dat seama imediat că avem de-a face cu indieni, care din motive necunoscute, practicau aici un ritual ciudat. Ceea ce mă nedumerea însă era focul. De unde izvora raza aceea? Am mai observat că din grotă se mai ridica şi un fum roşietic.

Am stat nemişcaţi şi-am privit ciudatele apariţii.

Aproape o oră întreagă, a durat dansul ăsta de marionete. Din nou am auzit strigătul păsării de noapte, fiinţele se grăbiră înăuntrul grotei şi dispărură din vederea noastră în acelaşi moment se risipi şi pieri cu totul şi focul roşu, întunericul înstăpânindu-se peste tot.

Marian şi cu mine, ne-am privit surprinşi. Ce însemnau toate astea? Nu era de mirare că marinarii considerau că au de-a face în mod real cu fantome.

Am mai aşteptat zece minute, după care Marian făcu un semn lui Pongo, să mâne barca spre golf. Acesta o făcu încet şi cu prudenţă, pe când pe mine mă-ncerca un simţământ ciudat, pe parcursul acestei manevre. Fără voie m-am uitat spre stânci în momentul următor i-am prins braţul prietenului meu şi-am arătat în sus. Văzusem capul unei astfel de fiinţe ciudate, iţindu-se deasupra masivului stâncos şi spionându-ne cu atenţie.

De-ndată ce Marian se uită la rându-l lui în sus capul dispăruse, i-am şoptit ce-am văzut dar acesta scutură neîncrezător capul. Fuseserăm observaţi aşadar şi după reprezentaţia cu dansul, „diavolii” postaseră o santinelă acolo sus, pentru a ne ţine sub observaţie.

Pongo se puse acum pe vâslit serios, astfel încât, repede am străbătut apele golfului. Am atins repede malul şi-am sărit pe ţărmul stâncos ţinând strâns în mâini revolverele şi lămpile de buzunar. Ne temeam de un atac asupra noastră, dar valea în formă de căldare, rămase liniştită. Ca un al doilea gâtelje, în spatele grotei apăru o nouă deschizătură.

M-am uitat din nou în sus, spre stânci. Dar un al doilea cap n-a mai apărut încă. Această apariţie certifică faptul că fusesem observaţi. Diavolii roşii au fost aceia care ne-au

surprins pe noi şi nu invers. Şi de-aceea trebuia să fim pregătiţi în orice moment.

— Pongo, supraveghează te rog stâncile de sus, îi şopti Marian uriaşului negru. Noi între timp o să explorăm grota. După cum bine ştiam indivizii n-au apucat să spele putina. Dacă totuşi au făcut-o, atunci cu siguranţă mai trebuie să fie o a doua ieşire din grotă, pe care va trebui s-o găsim.

Această idee am avut-o şi eu, altfel cum ar fi putut apărea acest cap al creaturii brusc în spatele nostru!

Am străbătut repede căldarea aia închisă, până la intrarea în grotă, fascicolul de lumină al lămpi lui Marian, plimbându-se colo şi-ncoace pe pereţii zdreliţi Grota era cu desăvârşire goală, aşa cum ne-am şi aşteptat, câteva blocuri răzleţe de stâncă fiind presărate împrejur, dar în spate se profilau câteva spărturi în peretele stâncos. Acolo trebuia să se găsească ieşirea dacă era vreuna.

Nu era exclusă nici posibilitatea ca ciudatele creaturi să se fi ascuns pe undeva, pentru a tăbărî pe noi, la momentul oportun.

Am pătruns pas cu pas înăuntru, cu privirea îndreptată-n spre stânci, dar şi spre spărturile practicate în acestea. Mi-am aprins la rându-mi lampa de buzunar, luminând înjur.

Zece minute mai târziu şi eram convinşi că aici nu se putea ascunde nimeni. Nişele din stâncă nu erau adânci şi am terminat repede şi cu explorarea acestora.

Unde să fi rămas creaturile astea? Marian mă scoase din nou afară, în mica vale închisă, numind-o în termeni geografici, „căldare” şi am început şă cercetăm blocurile de stâncă, şoptindu-mi cu această ocazie:

— În întuneric, poate că indivizi au putut părăsi grota dar nu şi valea asta, altfel ar fi trebuit să-i vedem.

Ştiam acum ce căuta Marian. Acesta bănuia că există nişte trepte care duceau în afara văii, de care s-au folosit „dracii” ca să dispară fără urme.

Dar cercetările în această zonă s-au dovedit zadarnice, astfel că stăteam în faţa unei enigme. Am intrat din nou în grotă şi am cercetat-o din nou, dar n-am putut descoperi nimic.

— Ce-ar fi dacă l-am folosi pe Maha, Mariane? am propus eu. Ghepardul ne va arăta îndată drumul, pe care te-au luat diavolii dansatori.

Marian mă aprobă îngândurat şi-apoi îmi spuse:

— Cu asta mai putem aştepta. Prietenul meu se oprise brusc în mijlocul peşterii şi-acum trăgea aerul, încet pe nări.

— A ce miroase aici, după părerea ta, Robert? mă întreabă el.

Am simţit şi eu mirosul şi-am răspuns:

— Ţine de focul din grotă, Mariane, doar am văzut cu toţii fumul care ieşea de-aici.

— Da, fireşte şi totuşi, a ce-ţi miroase acest… ars?

Nu-mi puteam da seama la ce face referire amicul meu.

— Te-ai jucat şi tu de anul nou, ca orice copil, dragă Robert, continuă Marian.

— Focul bengal, ştii acum Mariane, am strigat brusc. Da, da, ai dreptate, recunosc acum acest miros.

— Aşadar s-a lămurit cu problema focului roşu. Deci aici s-au aprins focuri bengale. Numai că până în prezent n-am găsit nici o urmă care să ateste asta.

— Poate c-au fost aprinse într-un butoi oarecare, după care acesta a fost transportat în altă parte, am încercat eu o explicaţie.

— Posibil ar fi şi cum spui tu. Mă-ntreb numai, de ce toată comedia asta, cu dansul acestor momâi indiene. Dansul a durat o oră întreagă, după care protagonişti au dispărut fără urmă. Să fi îndeplinit numai un ritual vechi, războinic? Trebuie să fie destul de ciudaţi indieni care să au aciuit aici.

— Şi unde să fi rămas John Fleet, Mariane?

Prietenul meu nu-mi dădu imediat răspuns ci mai întâi îşi reluă cercetările Ne-am convins în curând că toate cercetările noastre vor rămâne fără rezultat. Aici, în grotă, nu era nimic de găsit şi nici o a doua ieşire n-o descoperisem.

— Trebuie să cercetăm la lumina zilei, întreaga regiune Mariane, am spus eu. Fleet trebuie doar să fie ascuns pe undeva. Acum noaptea nu mai are rost, nu găsim nimic şi în plus am putea fi şi lesne surprinşi şi atacaţi.

— La lumina zilei lucrurile se schimbă, vom vedea mai bine şi în plus nu ne vor putea uşor ataca.

Marian îmi dădu dreptate, cu toate acestea, nu se putea despărţi uşor de grotă. De-abia după înc-o oră de căutări zadarnice se hotărî să se reîntoarcă alături de Pongo şi de mine la barcă. Pongo la rândul său, nu descoperise nimic deosebit sus pe stânci. Am fi urcat şi noi sus, pentru a căuta şi-acolo, dar am hotărât s-amânăm operaţiunea pe-a doua zi.

Am luat loc în barcă, dar gândul meu a rămas la „dracii roşii”. Fireşte că trebuia să fie indieni mascaţi dar ce scop urmăreau? Ce rol avea dansul acestora şi-l practicau aceştia când nu se ştiau observaţi?

Deodată am tresărit înspăimântat. Mi se părea c-am văzut în apă o lumină stranie. Acum dispăru din nou dar iarăşi

după o vreme reapăru. L-am făcut atent pe Marian, dar acesta nu observase nimic.

— Prostii, dragă Robert. Acum ţi se năzare şi ţie să vezi stafii, râse acesta. Luna se reflectă-n valuri. Şi-atâta tot. Sau cumva îţi închipui c-acolo pe fundul mării oamenii au pornit-o la plimbare? Există şi peşti fosforescenţi nu-i vorbă, dar nu se găsesc prin apele astea.

Întrucât nu-mi puteam oferi mie singur, nici o explicaţie, nu mi-a rămas decât să cred că e vorba de-o reflexie a razelor de lună în apă, într-adevăr. Ne am, continuat drumul şi-am ajuns în scurtă vreme pe iaht.

Căpitanul Hoffman se agită, după ce i-am povestit cele întâmplate. Şi el era de părere c-ar trebui să-l luăm pe Maha, ghepardul nostru. Animalul ar putea să găsească lesne, urmele lăsate de indieni. Marian scutură numai capul.

— Ştiu întâmplător că poliţia portuară s-a folosit de serviciile unui patruped, dar nu a avut succes. Nici Maha nu va avea succes. Indivizii care-şi fac mendrele pe-aici, s-au asigurat pentru toate, întrucât nu vor să fie descoperiţi.

— Sigur că l-au atacat pe Mr. Fleet şi l-au târât undeva domnule Farrow, se hazardează Hoffman. Propun mai degrabă să-i pândim pe indivizi când dansează, sa năvălim atunci asupra lor şi să-i împuşcăm pur şi simplu, dacă vor să fugă.

— Să-i împuşcăm nu, dar de tăbărât asupra lor da. Tare-mi mie numai că vor băga bine de seamă şi nu vom avea timp să ne finalizăm intenţiile. Au văzut doar că ne apropiem de ei şi totuşi au dat spectacolul.

— Poate că nu cred că cineva e atât de curajos încât să vrea să-i atace, contrazise Hoffman.

Marian se uită la mine, apoi dădu din cap.

— Bine, vom încerca mâine noapte şi treaba asta, ce părere ai Robert?

Am fost de acord, cu propunerea lui Marian.

— Deci mâine o să-l căutăm pe John Fleet, am adăugat eu.

— Bineînţeles, dragă Robert. Trebuie să ştim şi ce s-a întâmplat cu barca noastră. Cred că indienii au ascuns-o pentru a şterge toate urmele.

— Să rămânem ancoraţi aici domnule Farrow? se interesă Hoffman. N-ar fi mai bine să căutăm cu iahtul un golf mai adăpostit. Unde să nu fim observaţi, de către nimeni?

— Propunerea e bună, dar cum vei găsi dragă Hoffman un astfel de loc, acum noaptea? Tot va trebui s-aşteptăm să se facă ziua pentru asta.

— Atunci vom putea fi văzuţi şi de alţii domnule Farrow! Nu, mai bine, s-o facem acum. Vom naviga cu prudenţă şi mă voi aţine mai mult pe lângă coastă şi nu cred că nu voi găsi în scurt timp, ceva convenabil pentru scopurile noastre.

Marian fu de acord în cele din urmă. Sigur că era periculos să navigăm pe un timp de noapte pe lângă coastă dar, căpitanul Hoffman îşi asumase răspunderea. După o jumătate de oră am găsit un golf îngust, înconjurat din toate părţile de pereţi de stâncă. Întrucât n-avea nici un rost, să mai încercăm să întreprindem azi ceva, ne-am retras în cabinele noastre, pentru a ne culca. Mult timp n-am putut adormi, gândurile fugindu-mi mereu la „Diavoli roşii".

Nici în vis n-am scăpat de nălucirile astea. M-am trezit când soarele era sus pe cer. M-am îmbrăcat repede şi m-am urcat pe punte. Aveam intenţia să fac o baie de dimineaţă pentru a mă răcori, spre marea mea mirare, l-am văzut pe Marian care era deja sus şi el având aceeaşi intenţie.

Ne am aruncat amândoi în apă.

După micul dejun am luat loc din nou în barcă, pentru a cerceta iar grota.

Acum, la lumina zilei, puteam vedea mult mai bine, descoperind numeroase alte golfuri şi tăieturi în stâncă şi m-am mirat că nu erau stânci subterane, care să primejduiască navigaţia. Marian îi făcu semn lui Pongo să se oprească cu vâslitul, luă ocheanul şi examină cu multă luare aminte ţărmul stâncos, deşi eram doar la câţiva metri distanţă de acesta Şi aici se găsea un mic golf, dar atât de îngust încât numai cu bărcile se putea intra.

M-a mirat iniţiativa lui Marian şi când l-am întrebat ce caută anume, el m-a răspuns zâmbind:

— Nu aici era locul, unde ai văzut umbrele alea, dragă Robert?

— Poate că m-am înşelat Mariane, i-am răspuns.

— Cu privire la lumina aceea sub apă, nu-i aşa? a adăugat el.

Am continuat cu vâslitul şi am ajuns îndată la golful unde era situată grota. Acum la lumina zilei, totul părea inofensiv şi lipsit de aura-i misterioasă din timpul nopţii. După ce-am cercetat din nou peştera, ne-am urcat pe stânci. Pongo găsise un loc pentru ascensiune, pentru a ajunge în vârful unei stânci înalte de douăzeci de metri. Am fost curând sus şi ne-am uitat împrejur.

N-am găsit nici alte urme ale unor oameni, ceea ce era deosebit de enigmatic. Nu ne mai rămânea altfel decât singura posibilitate, de-a merge direct la sursa: să încercăm

să-i surprindem pe indienii dansatori şi să-i luăm în puterea noastră. După trei ore de cercetare ne am întors. Eu eram dezamăgit dar Marian afişa o mină încrezătoare. Pe când treceam pe lângă celelalte golfuri, prietenul meu îl rugă pe Pongo să intre cu barca înăuntru. Îmi venea să zâmbesc Marian credea aşadar în umbrele acelea nocturne, pe care am spus că le am văzut.

Am debarcat şi aici şi am cercetat golful întrucât pământul era peste tot stâncos, n-am putut găsi nici o urmă. Aşa că după-un scurt răgaz ne-am reluat drumul.

III
SCHOONERUL MISTERIOS.

CONTRABANDĂ! Asta spusese căpitanul pe care-l cunoscusem la cârciuma din port, când venise vorba despre „Diavolii roşii”. Şi la această afirmaţie mă mai gândeam încă, pe când luam masa de prânz Marian continua să rămână tăcut, aşa că mă întreţineam mai mult cu căpitanul Hoffman.

— Da, pe dracu, trebuie să facem ceva pentru Fleet şi Johnny. Doi oameni şi-o barcă, nu pot dispare aşa de parcă ar fi înghiţit pământul, izbucni căpitanul făcându-l pe Marian să ridice capul!

— Se va face dragă Hoffman, răspunse Marian. În noaptea care vine, n-o să prea avem timp de somn, aşa că te-aş ruga să-mi urmezi sfatul, dragă Robert aşază-te la orizontală în după-amiaza asta. Eu voi proceda la fel şi cine ştie poate ne vine o idee bună-n timpul somnului, zâmbi el.

Hoffman orânduise straja pe punte, pentru că voia să ţină sub observaţie şi marea. Tocmai pe când ne ridicam de la masă, veni Goliat, musul nostru să ne anunţe că-n depărtare apăru un vas de tip Schooner, care se ţinea însă, la mare depărtare de coastă. Nu era cine ştie ce eveniment, dar am mers totuşi de ne-am luat ocheanele pentru a putea urmări vasul. Am descoperit că şi acolo căpitanul şi doi marinari ne urmăreau la rândul lor iahtul cu ocheanele, sau poate coasta, în orice caz nu aveau o viteză prea mare de navigaţie.

Am ajuns la concluzia că iahtul nostru avea puţine şanse de-a putea fi observat, chiar şi prin ochean. Întrucât ne pitisem îndărătul unei stânci solide, care ne masca suficient de bine.

Am mai văzut, că deodată s-au dat semnale de pe vas cu ajutorul steagurilor. N-am putut să le descifrăm şi nici Hoffman nu ne putu fi de mare ajutor, în această privinţă.

Îndată dup-aceea, fură înălţate mai multe pânze pe vas şi viteza acestuia crescu simţitor, în direcţia sud.

— Semnalele n-au fost date înspre grotă, observă căpitanul, care mai urmărea încă atent vasul.

— Nu, cred că schoonerul a dat mai degrabă semnalele cu steagurile înspre golful, în care ai zărit tu, dragă Robert ieri noapte, umbrele alea, zise Marian întorcându-se spre mine.

Păcat că n-am înţeles ce voiau să spună.

— Nu cred că-i vorba de golf, Mariane. „Dracii roşii” mai degrabă au instalat o santinelă lângă ţărm şi aceluia i-au fost destinate semnalele, l-am contrazis eu.

— Nici nu era prea greu de ghicit Robert, râse amicul meu. Redevenind serios spuse cu îndoială. Chestiunea asta, devine din ce în ce mai enigmatică. Să fi avut totuşi dreptate căpitanul din port, când vorbea despre o operaţie de contrabandă?

— Ar putea fi foarte uşor şi aşa ceva, spuse Hoffman. Cel puţin, schoonerul dă această impresie, prin comportamentul său.

— Mă mir numai. Cum de-şi permite să apară la lumina zilei, în vecinătatea coastei? am întrebat eu.

— Este fără îndoială o mare imprudenţă din partea lor, mai ales că se vorbeşte atât de „Diavolii roşii" şi grota lor, pretutindeni, în zonă. E-o prostie atât de mare, încât mă face să cred, că nu-i vorba deloc de contrabandă aici, ci de cu totul altceva.

Marian avea dreptate. Contrabandiştii nu ard deloc de dorinţa de a li se face publicitate şi-a şi asmuţi poliţia portuară pe cap.

Trebuia ca noi, în noaptea următoare, s-ajunge mai devreme în grotă, decât „Diavolii roşii" să-i aşteptăm şi să-i surprindem.

I-am împărtăşit lui Marian ideea mea şi acesta îmi dădu dreptate. M-am dus să mă întind puţin după masă, aşa cum am fost sfătuit. Pongo m-a deşteptat abia pe la ora şase.

Am cinat repede. Pentru a fi gata să plecăm odată cu lăsarea întunericului. De data asta urma să ne însoţească şi Goliat, care era numai foc şi pară şi care ne demonstrase de-atâtea ori că poseda curaj şi era un tânăr de nădejde.

Eram deja în barcă când se lăsă întunericul Pongo începuse deja munca sa la vâsle Douăzeci de minute mai târziu, barca noastră intrase golful, în dreptul căruia se găsea grota.

Am debarcat, în timp ce Goliat, conform înţelegerii, se îndepărtă cu barca din locul acela, prea vizibil pentru inamicii noştri. Voiam să ne ascundem în peşteră şi să sărim asupra indienilor, în momentul, când aceştia îşi vor face apariţia.

Am fost însă profund dezamăgiţi. Ore întregi am rămas ascunşi dar nimeni nu-şi făcu apariţia. Eram convinşi că n-am fost remarcaţi de data asta şi nu ăsta era motivul pentru care „Dracii" nu apăruseră. Mult după miezul nopţii i-am dat semnalul luminos cuvenit lui Goliat, ca să apară cu barca şi câteva minute mai târziu ne-am regăsit în barcă. Deodată Pongo se opri din vâslit şi arată înainte. M-am îngrozit când

am văzut conturul unui vas mare, care nu se găsea la nici cinci sute de metri depărtare de coastă, plutind liniştit pe apă.

— Schoonerul, îmi şopti Marian.

— Şi iată că se găseşte exact în acelaşi loc, unde a şi dat ieri semnalul cu steagurile, am adeverit eu. Aşadar semnalul a fost descifrat în sensul că va sosi pe timpul nopţii aici.

— Şi din nou, asta ne face să credem că e vorba într-adevăr de contrabandă, Robert. Bine că nu putem fi văzuţi întrucât suntem plasaţi în zona umbroasă, proiectată de stânci.

Am început sa examinăm vasul cu ocheanele noastre de noapte.

Vedeam marinari, mergând încolo şi-ncoace, la bord, dar nu ne dădeam seama exact ce făceau. Mă aşteptam s-apară o barcă spre sau dinspre coastă, dar nu se întâmplă deloc aşa.

Scăpărară câteva luminiţe, apoi se auzi un pârâit de catarge. Pânzele fură ridicate şi schoonerul se legăna uşor acum în briza mării, pornind ca o corabie fantomă spre sud. Nu-şi poziţionase deloc luminile de bord şi după-un timp, dispăru în întuneric.

Am rămas ascunşi o oră, ca să observăm suprafaţa scânteietoare a mării. Întrucât nu se mai întâmplă nimic, am pornit-o înainte, spre mijlocul golfului. Dar n-am descoperit nici o urmă de fiinţă vie, aşa că ne-am întors pe iaht.

Hoffman fu foarte dezamăgit când i-am împărtăşit insuccesul nostru.

— Din cauza acestui schooner, nu apar nici „Dracii roşii”, fu el de părere. Sunt ocupaţi în altă parte.

Marian îi dădu dreptate şi trebuie să mărturisesc că eu nu m-am gândit încă la acest aspect. Speram să-i vedem pe „Draci” în noaptea următoare. Când mi-am exprimat speranţa, Marian îşi scutură capul:

— S-o luăm mai bine îndărăt la Cullao, dragă Robert.

— Vrei cumva să iei legătură cu poliţia, Mariane! Ai ajuns şi tu la concluzia că aveam de-a face cu contrabandişti?

— Am altă convingere despre care însă mă abţin să mă pronunţ deocamdată. Ai văzut ce făcea schoonerul misterios în micul golf?

— Nu, dar probabil au transportat marfă la mal şi aşteaptă doar un semnal.

— Am stabilit cu totul altceva Robert. S-ar putea să mă înşel de-aceea te rog nu mă întreba azi nimic în această privinţă. În Cullao poate că voi afla dacă am sau nu dreptate. În acest din urmă caz, există o explicaţie pentru toate.

— Şi pentru „Grota diavolilor roşii”?

— În primul rând pentru aceasta.

— Şi ce se va întâmpla cu John Fleet?

— Mâine noapte îi vom căuta din nou aici şi-apoi vom mai vedea. Trebuie sa ne pregătim însă pentru cercetarea care urmează şi în primul rând să facem rost de… focuri bengale.

Marian zâmbi, văzându-mi figura uluită.

— Da, focuri bengale, roşii, repetă el. Da, mi-am propus ceva dragă Robert, pentru noaptea următoare. În afară de mâine dimineaţă nu vom putea afla nimic în port, aşa că pân-atunci propun să dormim liniştiţi.

— Ai de gând să împărtăşeşti şi autorităţilor, presupunerile tale în legătură cu schoonerul, Marian? l-am întrebat, mai departe.

— Nu, Robert. Chiar atât de importantă nu-i problema asta. Ceea ce presupunem noi, poate fi eronat. Şi noi am acostat aici şi am mers pe ţărm, aşa că şi alţi pot presupune la fel de bine despre noi, că suntem contrabandişti. De ce n-ar face şi alţi marinari aici, cercetările lor, ca şi noi?

A trebuit să-i dau în sinea mea dreptate. M-am dus în cabina mea şi m-am întins pe pat. N-a trecut mult şi-am adormit, iar a doua zi de dimineaţă, când m-am trezit, am văzut iahtul nostru plutind în apele portului Cullao.

Marian mă aştepta deja pe punte şi mă salută bine dispus.

Îmi arată un vas ancorat la o oarecare depărtare de noi.

— Recunoşti vasul ăsta, mă întreabă el.

M-am uitat cu atenţie în direcţia acestuia. Era tocmai schoonerul misterios.

— Nu e chiar vasul pe care l-am văzut în noaptea trecută, l-am întrebat eu uimit.

— Bine-nţeles că este. Vine din Chile şi a ancorat c-o oră înaintea noastră.

— Bine, dar noi am văzut vasul luând-o în direcţia sud, Mariane.

— Aşa este. Căpitanul a făcut un ocol mai mare, după care a luat-o spre portul Cullao. Am căutat să obţin informaţii mai complete cu privire la vas şi echipajul său. După cum vezi, marinarii n-au prea mult de lucru. Umblă şi ei creanga, pe punte.

— Poate pentru că încărcătura a fost transportată pe timpul nopţii Mariane, am spus eu zâmbind.

— Hm, după cum văd, eşti convins că-n faţa noastră se află un vas de contrabandă, nu-i aşa Robert?

— Fireşte! Dar nu pricep ce-are asta a face, cu comedia asta de „Dracii roşii” care dansează?

— Poate că-ţi voi da eu o explicaţie, dar mai întâi să luăm micul dejun. Mâine înainte de masă am să-mi completez informaţiile de care am nevoie. Între timp te rog să le îngrijeşti de lucrurile pe care ţi le-am notat aici, că am nevoie.

— Păi să nu te însoţesc Mariane? Am întrebat eu uimit întrucât se întâmpla foarte rar ca să nu mergem împreună.

— Nu, ceea ce am de gând să fac, voi face-o singur. Pe de altă parte, nu prea avem timp, fiind că cu puţin înainte de lăsarea întunericului trebuie să pornim din nou la treabă.

— Te rog numai să nu uiţi de „Focurile bengale”, spuse el zâmbind, în încheiere.

Aş fi vrut să ştiu ce plănuia prietenul meu, dar ştiam că vrea să mă surprindă şi nu-mi va spune nimic.

Am luat micul dejun împreună şi-am evitat să rămân supărat.

Voiam tocmai să mă ridic când apăru Pongo cu informaţia că schoonerul aparţinea unui nord-american, pe nume Charton, care era deopotrivă şi căpitan şi proprietar. Acesta sosise doar de câteva zile în portul Cullao.

— De câteva zile, întreabă Marian? a cărui faţa exprima nedumerirea.

— Da *Masser* Farrow, înainte cu opt sau nouă zile, îl lămuri Pongo.

— Şi ce-ai mai aflat?

— Vasul vine de la San-Francisco şi face de câteva luni curse pe coastă.. Echipajul are nouă oameni, mai mult n-am putut afla.

— Sunt pasageri la bord?

— N-am putut afla *Masser* Farrow. Cred că da, am văzut alt om alături de căpitan. Dar nu cred că e marinar. Poartă haine albe.

— Bine. Trebuie să ţii pe mai departe sub observaţie schoonerul, Pongo. Dacă debarcă cineva pe uscat, trebuie să-i urmăreşti. Nu ştii cumva, cât rămâne vasul în port?

— Nu, *Masser* Farrow.

Marian îmi dăduse o notiţă pe care erau scrise toate lucrurile pe care voia să le cumpăr. Cuvintele „focuri bengale” era subliniate c-o linie groasă. Am părăsit iahtul înaintea prietenului meu şi mărturisesc că-mi veni gândul de a-l urmări în taină, să văd unde merge, dar am renunţat la asta, simţindu-mă ca şi cum aş fi fost un trădător. Am căutat să-mi vă de treabă şi să-mi fac cumpărăturile. Dar din păcate am fost nevoit să plec la Lima ca să găsesc cele necesare. Folosindu-mă de ocazie, am mai trecut pe la hotelul nostru,

să-i anunţ încăodată, în legătură cu absenţa noastră. De-abia după masă m-am putut reîntoarce pe vasul nostru.

Marian sosise deja şi citea un ziar, având alte câteva alături pe masă. Când mă văzu îmi făcu semn să mă aşez, adună vraful de ziare, înmânându-le lui Goliat, să le ducă în cabină.

— Cauţi ceva, anume acolo, Mariane? Am întrebat eu.

Marian scutură numai capul.

— Ziarele sunt foarte vechi de trei ani, dragă Robert. Le-am cumpărat în Lima de la redacţia ziarului.

— Şi ce vrei să faci cu ele, l-am întrebat uimit.

— Am vrut numai să mă conving dacă ideea pe care am avut-o este corectă, atâta tot, se mărgini să răspundă acesta.

— Şi corespunde?

— Cred că da.

— Crezi, sau ştii cu siguranţă?

— De asta o să ne convingem de-abia la noapte. Ai cumpărat „focurile bengale”?

— Fireşte, doar chiar tu ai insistat asupra acestui punct. Este asta, atât de important pentru tine?

— Da, fiindcă am nevoie de ele, încă-n noaptea asta într-o oră părăsim portul, pentru a ne reîntoarce din nou la locul nostru pitit, de lângă coastă.

— Atât de devreme?

— Da, fiindcă la ora şapte, părăseşte portul şi schoonerul.

— Ei gata, spune-mi despre ce este vorba Mariane. Tu văd că ştii ce se petrece aici. Nu te gândeşti că John Fleet şi la Johnny pe care trebuie să-i salvăm?

— Încă în această noapte o să-i eliberăm, dragă Robert, altceva, nu pot să-ţi mai spun din păcate. Gândeşte-te tu singur la toate şi mai cu seamă la un incident căruia nu i-am dat la început mare importanţă. Şi tocmai acesta m-a dus mai târziu pe calea cea dreaptă.

— N-am uitat nimica Mariane şi totuşi nu găsesc nici o explicaţie. Aş paria cu tine pe orice, că aici e vorba de contrabandă. Schoonerul face deplasări dea lungul coastei şi dă semnale nocturne. Numai asta şi-l face foarte dubios. Ieri a livrat cu siguranţă, marfa sa, undeva pe coastă.

— Sunt convins, dragă Robert, dar totuşi nu e vorba de contrabandă.

— Atunci nu mai înţeleg nimic m-am ridicat eu de la masă, mânios, dar amicul meu, mă linişti punându-mi o mână pe umăr.

— Ia gândeşte-te, spuse el. Repet încăodată. Poţi să găseşti singur soluţia, dacă îţi aminteşti un incident aparent

neimportant. Mai mult nu-ţi pot spune pe moment.

M-am dus în cabina mea şi-am luat loc la masa mea de lucru, începând să mă gândesc înc-o dată la toate amănuntele, dar nu-mi veni nimic în cap, aşa că am urcat din nou pe punte.

Iahtul nostru tocmai se pregătea de plecare şi l-am privit cu uimire pe Marian, când Hoffman o luă-n direcţia nord. Mi-am spus c-a făcut-o, pentru a induce în eroare schoonerul, făcând un ocol mai mare şi-apoi reîntorcându-se în locul nostru adăpostit de la sud. Am mers câteva mile-n spre nord, după care căpitanul Hoffman o luă spre largul mării. De-abia după ce n-am mai putut fi văzuţi de pe coastă, se-ndreaptă spre sud.

Patru ore mai târziu, venind din direcţia sud, am ajuns la locul nostru secret, de lângă coastă. Tocmai când am aruncat ancora, căzu şi întunericul.

— Am cam întârziat niţel, mărturisi Marian. Am intenţionat să vizitez grota, încă la lumina zilei, dar acum nu se mai poate. Dar să ne grăbim totuşi, altfel vom ajunge prea târziu.

Întrucât cinasem deja mai-nainte, am coborât în mica barcă, în care, călăuziţi de Pongo, care trecu la vâsle ca de obicei, am luat-o spre grotă Şi de data asta l-am luat pe Goliat, care avea misiunea ca şi c-o noapte înainte să ascundă ulterior barca noastră undeva pe coastă Am găsit şi de data asta, grota goală şi ne-am ascuns. Eram convinşi că nimeni, deocamdată, nu e prin preajmă. Apariţia „dracilor roşii”, nu era prevăzută în program decât în apropierea miezului nopţii.

Stăteam ascunşi undeva în spatele unei stânci masive, pe când Marian se ascunse, în altă parte a grotei. Lângă mine, pe pământ erau aşezate câteva grămăjoare de focuri bengale, pe care voiam să le aprind la sosirea indienilor. Pongo îşi găsise şi el nu departe un ascunziş, într-o scobitură a stâncii. Din nou răbdarea ne-a fost supusă la grea încercare, acele ceasornicului meu, înaintând cu greu spre miezul nopţii. Credeam tocmai că am ratat şi încercarea asta, când am auzit un zgomot slab, de piatră scrâşnind pe potecă Şi deodată peştera se lumina de-a binelea. Focul roşu care izbucnise, îmi lua aproape vederea.

M-am ascuns şi mai mult după bucata de piatră inima începând să mai bată nebuneşte în piept, când i-am văzut pe indieni în travestiul lor drăcesc. Am scăpărat un chibrit şi-am aprins pulberea presărată lângă mine. Concomitent se aprinse şi din cealaltă parte unde stătea Marian.

Indienii se opriră din mişcările lor groteşti pentru a privi înjur.

Atunci ne-am ridicat cu revolverele întinse.

— Sus mâinile, bubui vocea prietenului meu, în grotă.

Se pare că indienii cunoşteau semnificaţia acestor cuvinte, pentru că mâinile lor, se ridicară în sus. I-am împins spre pereţii grotei pe indivizii vopsiţi, somându-i că la orice încercare de fugă, tragem imediat. Îndărătul nostru mai ardea încă focul roşu. Voiam tocmai să-l mai invit pe uriaşul negru să-i lege pe indivizi, când am auzit în spatele meu, strigătul lui de avertizare. Marian şi cu mine, am tresărit şi ne-am întors cu 180° grade pentru a vedea cum alţi trei bărbaţi, albi, de data asta, tăbărâră asupra noastră. Doi dintre aceştia ţineau bastoane de cauciuc în mână, gata să lovească.

Marian şi cu mine am îndreptat armele asupra lor, dar înainte de-a putea face uz de ele, am fost apucat din spate. În momentele de surpriză care au urmat, am uitat cu desăvârşire de indieni, Ne-au aruncat armele din mâini, imobilizându-ne. Bastoanele de cauciuc şfichiuiră aerul. Am simţit o puternică lovitură la cap. În acelaşi moment am auzit o împuşcătură. Am mai văzut cum credinciosul nostru Pongo intervenea în ajutorul nostru, dar se prăbuşi la pământ, în acelaşi moment pierzându-mi cunoştinţa.

IV
PRIZONIERI

CÂND M-AM TREZIT, am crezut că mai visam încă. Eram cu puţin înainte de ivirea zorilor. Marian şi cu mine zăceam legaţi în faţa grotei, în vreme ce în jurul nostru dansau, cu mişcări groteşti, trei indieni îmbrăcaţi ca şi draci.

Mi-am amintit ce s-a petrecut şi ultima secvenţă a fost prăbuşirea lui Pongo, în clipa când a răsunat o detunătură. Pongo zăcea lângă mine. M-a apucat o furie atât de grozavă, încât am încercat să-mi rup legăturile imediat, dar acestea erau bine făcute. Indienii s-au oprit din dansul lor şi ne-au târât înăuntrul peşterii, unde ni s-au acoperit capetele. Am fost luaţi pe sus şi transportaţi undeva, iar din zgomotul făcut am dedus că traversam un gang. În cele din urmă, am fost depuşi jos şi ni s-a luat acoperemântul de pe cap.

Nu ştiam unde ne aflăm, dar în jurul nostru domnea un întuneric de nepătruns. Se instală o tăcere deplină, întreruptă de respiraţia noastră doar.

— Mariane, l-am strigat încetişor, pe prietenul meu.

— Da, Robert. Am fost păcăliţi. Nu ne-am gândit c-ar mai putea fi oameni în fundul grotei, spuse abătut prietenul meu.

— Şi credinciosul nostru Pongo? Am scrâşnit eu.

— L-am văzut prăbuşindu-se, Robert, când indivizii au tras asupra lui. Să sperăm că este numai rănit.

— Atunci ar fi lângă noi, Mariane. Mă tem de ce e mai rău. Mă tem că ticăloşii l-au ucis.

— Nu trebuie să ne gândim totdeauna la ce e mai rău, dragă Robert. Deşi modul în care s-a prăbuşit, îmi dă destul de gândit.

— Goliat va aştepta zadarnic întoarcerea noastră. Păcat că indienii n-au mai rămas să danseze în faţa grotei, poate aşa ne-ar fi putut vedea.

— Nu cred că vom putea fi găsiţi aici. Se pare că mai există o a doua ieşire pe care n-am putut-o descoperi, în ciuda sforţărilor noastre.

— Am văzut ieşirea asta. E-o gaură practicată-n stâncă, mascată de o alta bucată de stâncă de un metru înălţime. Prin această gaură au apărut aceşti indieni, care nici măcar nu sunt ceea ce par.

— Cum adică Mariane, nu sunt indienii.

— Sunt albi şi înţeleg prea bine engleza, altfel la somaţia noastră, nu s-ar fi speriat atât de tare.

— Nu crezi c-ar fi timpul să-mi spui, despre ce este vorba, aici Mariane? Vezi în ce situaţie ne găsim? De-aş fi ştiut mai

dinainte…

— Dragă Robert, te rog nu-mi face reproşuri chiar acum! Nu cred că aceşti oameni sunt bandiţi. Faptul c-au tras asupra lui Pongo s-a datorat mai degrabă surprizei şi legitimei apărări. Ar fi putut de mult să ne ucidă, în caz că ar fi vrut-o. Probabil că ne vor da drumul când îşi vor fi terminat treaba aici.

— Ce fel de treabă, Mariane?

— N-aş vrea să vorbesc acum despre asta, Robert, e chiar mai bine, că nu ştii şi tu, despre ce este vorba. Dar linişte, vine cineva lasă-mă pe mine să vorbesc, voi termina-o eu şi cu contrabandişti ăştia.

Marian accentuase cuvântul contrabandişti. Omul care intrase acum în încăpere, râse încet, părând să fi auzit cuvintele lui Marian. Nu-l puteam vedea, întrucât n-adusese lumină.

— Aşadar domnilor, v-aţi deşteptat deja? Aţi dormit cam mult şi mă tem că v-am lovit cam tare. De-aceea v-am lăsat puţin la aer proaspăt ceea ce cred că v-a făcut bine.

— Cine eşti dumneata şi ce vreţi de la noi, îl întreabă Marian.

— Păi tocmai asta am vrut s-o aflăm de la dumneavoastră, domnilor. Ne taxaţi de contrabandişti, după câte am auzit. Cum aţi ajuns la concluzia asta?

— Nu e oare destul de clar? Când am văzut „Diavolii roşii" dansând în faţa grotei, am bănuit imediat c-ar putea fi aşa ceva. Vreţi să-i speriaţi cu comedia asta pe toţi marinarii, pentru a fi stăpâni pe toată regiunea în felul acesta vă puteţi continua nestingheriţi afacerile.

Omul râse din nou, spunând apoi:

— Păreţi a fi extrem de ageri, domnilor. Aţi ghicit-o dar de ce-aţi năvălit asupra noastră! Voiţi să ne arestaţi, sunteţi de la poliţie?

— Nu, curiozitatea ne-a mânat încoace şi voiam să ştim dacă avem dreptate cu bănuielile noastre. Voiam mai întâi de toate să lămurim spectacolul ăsta cu „Dracii roşii".

— Şi cum de-aţi nimerit chiar aici? De pe mare nu veniţi în nici un caz.

— Nu, venim de peste munţi.

— Da, dar, acum două zile, aţi venit c-o barcă mică, pe care aţi condus-o în golf. Aţi cercetat grota de mai multe ori, chiar şi la lumina zilei, n-am dreptate?

— Da, aşa este, dar de data asta am venit dinspre uscat pentru a nu putea fi văzuţi.

— Îmi pare rău, că trebuie să vă ţinem aici un anumit timp, dar vă dau ocazia să nu vă pierdeţi timpul de pomană, ne puteţi ajuta.

— La contrabandă?

— Da, la contrabandă, dar nu veţi avea deloc de-a face cu marfa. Acum va trebui să vă las până diseară singuri şi atunci vă veţi bucura din nou de companie. Nu veţi avea nimic de suferit, dacă sunteţi raţionali şi ne urmaţi sfaturile.

— Ne-aţi împuşcat însoţitorul, este rănit grav? Se Interesă Marian.

— N-are decât o zgârietură. M-am speriat şi eu crezând că unul din oamenii mei l-au ucis, dar negrul ăsta are o căpăţână tare. S-a deşteptat acum o jumătate de oră. Şi nu-i prea păsa de rana căpătată. Acum se găseşte-n serviciul meu.

— Să fie adevărat? continuă prietenul meu să-l iscodească.

— Bineînţeles! Credeţi că vă mint? Va asigur că mi-ar fi părut foarte rău, dacă i s-ar fi întâmplat ceva. Pentru rană o să-i plătesc mai târziu şi-o recompensă.

Mi-ar fi plăcut să aflu ceva şi cu privire la Fleet, dar dacă Marian nu menţionase nimic, n-am adus nici eu vorba. Necunoscutul, care după părerea mea, aparţinea unei categorii sociale superioare, se retrase după ce ne promise că la amiază, vom primi un prânz întăritor. După ce-am fost sigur că nu putem fi auziţi, l-am întrebat, cu respiraţia întretăiată, pe Marian.

— Crezi, ce-a spus omul, cu privire la Pongo, Mariane?

— Da, tipul nu ne a minţit, dragă Robert. Subliniez încăodată, că nu avem de-a face cu bandiţi. Ne-am pierdut doar libertatea şi trebuie să aşteptăm până să ne-o recâştigăm iar, asta-i tot.

— Dacă până atunci nu ne vom fi eliberat şi singuri, am spus eu.

— Ţi-ai examinat deja legăturile, draga Robert? Fă-o şi dup-aceea vom putea constata dacă ne vom putea elibera reciproc. Poate că vom primi ajutor din afară, sau trebuie s-aşteptăm până aceşti… contrabandişti vor fi gata cu treaba lor.

Eram bucuros că lui Pongo nu i se întâmplase nimic şi-mi recăpătasem din cauza asta optimismul.

— De ce n-ai întrebat nimic despre John Fleet, Mariane, am vrut să ştiu eu.

— Crezi că este în mâna acestor oameni, Robert? Dac-ar fi aşa, atunci am fi primit răspunsul aşteptat: că-i merge bine şi va fi şi el eliberat la timpul potrivit.

— Crezi c-ar fi posibil ca Fleet să fie încă liber? Am întrebat eu uimit.

— Şi de ce n-ar fi dragă Robert? Nu i-am găsit barca şi numele lui Fleet n-a fost menţionat şi cred c-ar fi făcut-o dacă ar fi fost prizonier, ca şi noi.

— Nu pot să răspund la asta, dragă Robert. Dacă tot n-avem ce face, aş propune să dormim, cine ştie, poate că la noapte o să fim din nou ocupaţi.

— În slujba acestor… contrabandişti?

— Poate că într-a noastră. Acum e de-abia dimineaţă de vreme. Până la ora douăsprezece, nu cred că ni se va aduce prânzul. Aşa că ar fi mai bine să-ncercăm să dormim până atunci.

Am urmat sfatul prietenului meu, pentru că toată tevatura de noaptea trecută m-a obosit destul de mult. Am fost treziţi la intrarea unui al doilea necunoscut care ne-a adus prânzul. Nu l-am putut vedea deşi avea cu el o lanternă oarbă. Raza fascicolului luminos era îndreptată asupra noastră, pe când el însuşi rămăsese în întuneric.

Mâncarea era bună. Omul ne dezleagă atât cât să putem mânca, Dar ne ameninţă că ne va doborî ta pământ dacă încercăm să ne eliberăm cu forţa. N-aveam deocamdată intenţia asta. După ce-am mâneai omul ne leagă din nou la loc şi părăsi încăperea.

Am mai vorbit o vreme cu Marian, pe urmă am adormit din nou, fără să vreau.

*

* *

Când, după câteva ore, m-am trezit din nou, nu mi-am putut da seama la început, unde mă aflam. Un miros ciudat, îmi gâdilă nările. M-am ridicat în sus, de-ndată ce mi-am dat seama, că nu mai eram legat. Ochii mi-au lunecai cercetători, în jur. Mă găseam într-o încăpere mică, luminată, de afară printr-o mică lucarnă.

Mă găseam prin urmare la bordul unei nave! M-am frecat la ochi, crezând că mai visez încă. Mi-am dat seama ce fel de miros pătrunsese până la nările mele nu era altceva decât mirosul de corabie. Răşina, catran, apă şi aer sărat.

Am sărit de pe patul meu, repezindu-se la mica fereastră. Spre marea mea mirare am văzut că vasul se afla în plin mers şi că pluteam în largul mării, vasul, legănându-se încolo şi încoace.

Am alergat la uşă şi-am încercat s-o deschid. M-am mirat, c-am găsit-o deschisă. Înaintea mea se afla un gang, foarte slab luminat. L-am parcurs şi-am urcat pe nişte trepte, spre

punte. Din nou nici un om prin preajmă. Odată ajuns pe punte, am constatat că mă găseam la bordul unui schooner, care gonea pe apă, cu toate pânzele ridicate. Câţiva marinari alergau cu treburi, încolo şi încoace. În stânga mea, rezemat de balustradă, stătea un om pe care mi se părea că-l cunosc. Acum se-ntoarse spre mine şi… îmi zâmbi, poate la vederea mutrei stupide pe care-o afişasem.

— Bună dimineaţa Robert, te-ai sculat însfârşit? Mă întreabă acesta.

Era Marian, aşa c-am mers repede spre el.

— Nu-l recunoşti? Este schoonerul care a ancorat lângă noi în Cullao şi-a dat semnalele luminoase, noapte, atunci, pe coastă.

— Corabia contrabandiştilor?

— Chiar aia.

— Şi cum de am ajuns noi aici?

— Pot doar să ghicesc. Probabil că ne-au administrat un somnifer în mâncare. M-am deşteptat cam c-o oră înaintea ta şi am rămas şi eu foarte uimit. Te-am văzut întins lângă mine, dar n-am vrut să te scol. Am găsit uşa deschisă, am urcat pe punte, unde l-am găsit pe căpitan. Acesta este-un om prietenos care şi-a cerut scuze că facem o călătorie pe care n-am voit-o. Are însă ordine foarte stricte de a ne duce pe-o insulă anume, unde probabil vom duce pentru perioadă o viaţă de adevăraţi Robinsoni.

— Şi Pongo? Şi el este pe vas. Rana de la cap, nu e periculoasă, dar l-a scos din competiţie pentru o vreme.

— Ce s-aude de Fleet?

— Pe el încă nu l-am văzut, dar nu e decât o oră de când mă aflu pe punte. Te-am aşteptat să apari şi tu şi uite-i colo, vine şi căpitanul. Probabil că vrea să te salute personal.

M-am uitat cu atenţie la cel vizat. Acesta făcea o impresie plăcută mă salută cu prietenie şi-şi ceru de asemenea scuze.

— Aşadar, urmează să fim depuşi pe-o insulă izolată, m-am interesat eu.

— Numai pentru o foarte scurtă perioadă de timp, Sir. Veţi găsi acolo, tot ce-aveţi nevoie. Nu trebuie să vă temeţi că veţi suferi de foame.

— Şi unde se găseşte plasată insula asta?

Un zâmbet fugar trecu pe faţa omului cu care vorbeam.

— În largul mării, spuse el scurt. Regret că nu vă pot da mai multe amănunte. Sunteţi musafirii mei, dar nu încercaţi să întreprindeţi ceva împotriva noastră acest caz va trebui să vă închid.

După ce spuse vorbele astea îndepărtă imediat.

— Frumoase perspective, n-am ce zice, Mariane! Am fost aduşi aici noaptea, căpitanul Hoffman îşi va bate capul, unde am dispărut, am spus eu.

— Să sperăm că nu va face nici o prostie. N-aş vrea să înştiinţeze poliţia din Cullao. Situaţia de-aici o vom rezolva-o noi şi singuri.

— Pe insula aia solitară Mariane?

— Nu vom rămâne mult acolo, dragă Robert.

— De unde ştii asta?

— Mi-a venit o idee, să-l rog pe căpitan să nu ne lase pe insula aceea, ci mai degrabă să ne păstreze la bordul navei.

— Asta nu poţi să i-o impui.

— De impus nu, dar totuşi va face-o.

— Cred că ne aflăm pe drum de vreo şase sau opt ore. Păcat că la bord nu există o staţie de emisie-recepţie. Voi vorbi totuşi cu căpitanul, pe la ora douăsprezece şi până la miezul nopţii am putea ajunge din nou la coastă. Dacă-l înduplec.

— Ai fi un mare vrăjitor, dac-ai reuşi asta, Mariane.

— Va naviga spre coastă Robert, poţi fi sigur. Nu uita ce ţi-am spus şi contează pe asta.

— Contez dar continui să am îndoieli cu privire la reuşită.

— S-aşteptăm! Acolo în spate se află Pongo.

Acesta privi spre noi şi eu i-am făcut un semn amical din cap, la care răspunse imediat pe aceiaşi lungime de undă.

Nu părea să fie prea grav rănit.

— Era şi el sub influenţa sedativelor când a fost adus pe bord Mariane? M-am interesat eu.

— Da şi el, a fost adormit după masă. Dar să vizităm nava, căpitanul ne-o permite. N-avem voie să cercetăm sub punte şi nici să mergem altundeva, cu excepţia cabinelor noastre.

— L-am urmat pe Marian şi cu ocazia asta i-am examinat pe furiş pe marinarii care lucrau la bord. Nu-mi făceau o impresie nefavorabilă deloc. Aceştia mergeau tocmai până la proră să ia o ladă mare acoperită cu un capac.

— Marfa de contrabandă Mariane, am zâmbit eu pe sub mustaţă.

— Nu Robert, aici te înşeli iarăşi. Dar te rog nu mă mai întreba nimic, o să-ţi povestesc totul mai târziu.

Vroiam chiar să-i pun o întrebare. Dar prietenul meu se întoarse pe călcâie şi o luă din loc. Am dat în schimb de Pongo şi m-am interesat cum stă cu rana. Acesta râse bucuros şi spuse că s-a supărat că nu ne putuse ajuta la momentul oportun. Corabia îşi menţinea pe mai departe

cursul stabilit. Se părea că nimeni nu ne bagă în seamă şi lotuşi aveam senzaţia că suntem discret supravegheaţi.

Aşa se făcu amiază. Am remarcat că-n afară de armele noastre, nu ni se luase nimic. Aveam asupra noastră portofelele, lămpile de buzunar şi alte celea lucruri. Marian privi la ceasul brăţară, era chiar 12 fix. Căpitanul veni şi ne pofti politicos la masă.

Veţi lua masa cu mine, domnilor. Subliniez încă odată, că sunteţi musafirii mei. Vreţi să mă urmaţi în cabina mea?

Păşii alături de noi, discutând despre lucruri indiferente. După ce-am stat faţă-n faţă la masă şi marinarul de servici aduse mâncarea, Marian începu să vorbească.

— Domnule căpitan vreţi neapărat să ne duceţi pe o insulă izolată.

— V-am spus doar că sunt obligat s-o fac.

— Hm. Vă voi face o propunere, care va fi numai în avantajul voastră.

— Nu, nu sunt coruptibil, domnule râse căpitanul. Propuneri, se pot face, dar nu le voi accepta.

— Mi-ar părea rău s-aud asta, domnule căpitan. Dealtfel deja suntem în cunoştinţa de cauză în noaptea asta între orele 12 şi unu (noaptea) vă veţi întâlni cu poliţia portuară, la al doilea golf şi veţi aduce scafandri. Noi am fost îndepărtaţi pentru a nu-i deranja pe „Dracii roşii” care nu sunt deloc indieni. Poliţia va prelua o parte din sarcină, întrucât ştie exact unde zace nava.

Căpitanul se uită uimit la prietenul meu, nevenindu-i să creadă.

— Dumneata, dumneata ştii totul, Sir?

— Păi cum ai auzit înainte. Şi poliţia portuară este înştiinţată. Dacă ne depui acum pe-o insulă oarecare, la întoarcere vei fi reţinut de poliţie, care va lua foarte serios dispariţia noastră şi lucrurile ar putea lua o întorsătura nefericită.

Căpitanul încetă să mai mănânce şi ne privi cu sprâncenele strânse. Deodată se ridică în picioare se scuză faţă de noi şi părăsi cabina.

— Acum o să schimbe direcţia navei, dragă Robert, o să vezi c-o să obţin ce am vrut. Problema cu poliţia portuară a fost numai un bluf al meu.

— Dar chestiunea cu vasul? Ce-a însemnat asta?

— Despre asta, mai târziu. Ah, căpitanul se întoarce.

Acesta reintră din nou în cabină.

— Vreţi aşadar să-mi faceţi o propunere Sir, spuse el. Mă rog vreau s-o aud.

— Duceţi-ne înapoi spre coastă şi atunci nu vom lua poziţie în problema poliţiei. Aţi vrut să ne răpiţi şi ca şi căpitan ştiţi ce-nseamnă asta.

— Vă voi duce înapoi spre coastă, Sir. Dar vă spun clar că nu vă voi depune la ţărm. Credeţi într-adevăr că noi facem ceva ilegal acolo?

— Nava se găseşte în apele teritoriale ale Statului Peru, domnule căpitan. Dacă d-voastră şi domnul care conduce toată afacerea asta, aveţi temei legal, atunci de ce toate aceste măsuri de siguranţa?

Căpitanul nu răspunse nimic, dar am văzut că era puternic marcat de spusele lui Marian. El se opri de-a mai mânca şi aştepta ca noi să terminăm cu masa. După ce am golit farfuriile el se ridica şi ne lămuri.

— Cum stau lucrurile în prezent, nu vă mai pot considera drept musafirii mei. Ne-aţi trădat şi prin urmare vă declar consemnaţi în cabinele voastre.

— Cum doriţi, domnule căpitan. Urmările vă vor fi atribuite dumneavoastră.

Omul nostru, adică, căpitanul nu răspunse nimic. Marian şi cu mine am luat-o de-a lungul coridorului şi-am intrat în cabinele noastre.

Prietenul meu fu foarte mulţumit de bluful său, mai ales că nava-şi schimba cursul într-adevăr, judecând după poziţia soarelui. Şi-acum se îndrepta în mare viteza spre coastă.

— Către miezul nopţii, o să ajungem la coastă, Robert. Mai avem lămpile de buzunar asupra noastră şi cu ajutorul lor, putem să-i facem semne căpitanului Hoffman. El are o staţie radio. În două sau trei ore funcţionarii de la Poliţia portuară vor fi la faţa locului. Acum trebuie să ne grăbim, altfel aceşti oameni îşi vor termina lucrarea lor.

— Şi despre ce lucrare tot vorbeşti Mariane?

Din nou refuză prietenul meu sa vorbească. Asta va contribui la ridicarea tonusului stării mele emoţionale, desigur.

V
SECRETUL DRACILOR ROŞII

AM AUZIT ÎN SPATELE NOSTRU un zgomot uşor la uşă. Am alergat la uşă şi-am văzut că aceasta a fost închisă pe dinafară. Aşadar eram din nou prizonieri. Lui Marian nu-i păsa deloc de incident şi-acum a început cu mine, să discute despre toate aventurile posibile şi imposibile, pe care le-am trăit împreună. Numai despre „Dracii Roşii" nu spuse nimic. De-ndată ce l-am făcut atent, că suntem din nou prizonieri, el mă avertiză la rându-i, arătându-mi uşa. Bănuia firește că suntem spionaţi din partea cealaltă. Două ore mai târziu, ne am întins pe paturi, cât eram de lungi şi-am adormit.

Prietenul meu, numise acest somn, de rezervă, pentru că era de părere, că-n noaptea care va urma, nu vom mai avea deloc timp, pentru aşa ceva.

M-am deşteptat târziu. Marian era deja în picioare şi-şi lipise ochiul de lucarnă. Sosise şi noaptea, dar luna şi stelele luminau puntea, ca ziua, o zi întunecată, se-nţelege.

La mare depărtare, am văzut un mare vapor, trecând pe lângă noi. Vasul nostru avea şi el o viteză considerabilă.

— O să ajungem la coastă mai repede decât am socotit eu Robert, îmi şopti Marian. Să sperăm că Hoffman e lângă coastă şi ne observă semnalele. Ar trebui pentru asta să ajungem pe punte şi să nu fim observaţi dinspre ţărm. Principalul rămâne totuşi ca Hoffman să reacţioneze imediat.

— Crezi c-a sosit timpul să mă iniţiezi şi pe mine. Mariane? l-am presat eu. S-au petrecut cele mai neobişnuite lucruri şi dacă eu continui să le ignor total ne vom găsi într-o situaţie foarte neplăcută destul de curând. Eu continui sa cred că oamenii aceştia fac contrabandă.

— Am părăsit de multe zile asemenea gânduri, Robert, dar ai dreptate. Poate e mai bine să ştii şi tu. Nu pot însă vorbi tare, fiindcă sunt în continuare convins că suntem auziţi de din dosul uşii. Când am intrat în cârciuma din port şi-am auzit despre povestea asta, nu m-a interesat deloc povestea. De-abia după ce l-am reîntâlnit pe Hoffman şi ne-a relatat de dispariţia lui Fleet, mi-am dat seama c-am putea fi amestecaţi într-o chestiune foarte primejdioasă. La început am crezut şi eu în contrabandă, dar mi-am spus curând că indivizii ar fi dat semn de-o mare prostie, să atragă astfel atenţia asupra lor în loc să lucreze în întuneric şi secret şi-ar fi atras toate privirile marinarilor asupra lor De-aceea nu în am gândit c-ar putea fi contrabandişti şi m-am concentrat doar asupra faptului cui i-ar putea folosi o asemenea

comedie. Am vizitat grota şi i-am văzut pe „Diavolii roşii”. Mai târziu am găsit grota goală. Mi-ai spus apoi ceva de o umbră. Am crezut mai întâi că te-ai înşelat, dar când mi-ai spus şi de descoperirea ce-ai făcut-o în apă în legătură cu lumina aceea.

— Lumina pe care-am crezut c-am văzut-o sub apă, Mariane? l-am întrerupt eu pe prietenul meu. La asta nici eu nu m-am mai gândit apoi.

— Asta a fost greşeala, fiindcă tocmai aceea lumină m-a pus pe drumul cel bun. Dacă ai văzut o lumină subacvatică, atunci cu siguranţă că se găseau şi oameni acolo şi aceştia nu puteau fi decât scafandri. Dar ce căutau aceştia acolo? Mai târziu apăru şi schoonerul, care transmise semnale spre coastă. Noaptea apăru din nou, aproape de apele golfului. Asia mi-a dai de gândit Ne-am întors în timpul zilei la Cullao şi ţi-am dat de lucru toată ziua între timp am căutat redacţia unui ziar binecunoscut. Acolo am aflat că acum trei ani o nava care transporta lingouri de aur s-a scufundat aici şi venea din Chile. Echipajul s-a înecat, dar timonierul mai reuşise să se salveze. Nu putuse indica unde s-a scufundat vasul şi acest timonier se numea… Charton.

— Charton? Nu aşa se numea căpitanul schoonerului Mariane?

— Aşa este şi e vorba de acelaşi timonier. El cunoştea foarte bine poziţia navei şi şi-a căutat ajutoare, pentru a găsi şi ridica comoara din lingouri de aur. Căutarea a început. Fiindcă totul trebuia să rămână secret, scufundători mergeau noaptea de pe mal în apă, ca să caute vasul în urma unei furtuni groaznice care s-a produs atunci, nava din Chile, a fost mânată spre coastă şi după părerea mea, s-a scufundat cam la vreo o suta cincizeci de metri de aceasta. Scafandri au găsit vasul şi comoara scufundată, dar n-au dus-o pe uscat ci au aşteptat s-apară schoonerul care încărcat marfa la bord şi şi-a continuat drumul. Până-n prezent comoara nu e prea bine ascunsă. Întrucât alte vase le puteau deranja căutarea au pus în scenă, reprezentaţia cu „Dracii roşii” Aceştia mizau pe superstiţia marinarilor, care făceau un mare ocol cu vasul lor, doar să evite grota cu pricina. Grota o descoperiseră întâmplător şi ce-a de-a doua ieşire o mascaseră cu multă îndemânare. Aşa că atenţia tuturor se concentra asupra Grotei, când nici cinci sute de metri mai departe, continua căutarea nocturna după comoară. Nu sunt îndreptăţiţi să posede comoara şi ştiu ca fac ceva ilegal. Timonierul a minţit autorităţile când a susţinut că nu cunoaşte locul accidentului maritim. Trebuia doar să fi înotat mult, în mare, până să fi

ajuns în cele din urmă pe uscat. Aşa stau lucrurile draga Robert, deşi nu-i tocmai clar, unde au rămas Fleet şi Johnny. Ori aceştia se află şi ei în mâinile căutătorilor comorii, sau s-au ascuns la rândul lor căutând să descopere şi ei secretul.

— Mă miră tot ce mi-ai spus aici şi nu m-aş fi putut niciodată gândi la aşa ceva, am recunoscut eu deschis.

— Şi doar era atât de uşor de ghicit, dar tu nu le-ai mai gândit de loc la lumina subacvatică, pe care văzut-o.

— Aşa este, am ajuns să cred că era vorba totuşi de-o reflexie în apă a razelor de lună.

— Da. Principalul e că acum trebuie să acţionăm foarte repede. Mai suntem încă prizonieri, dar sper că-n foarte scurt timp ne vom putea elibera iarăşi. Hoffman recunoaşte semnalul şi ne va da imediat răspuns. Va putea apoi, în câteva secunde să transmită semnalul nostru la Cullao.

Vorbisem foarte încet astfel încât un eventual spion nu ne-ar fi putut auzi. Acum uşa fu brusc deschisă şi apărură doi marinari, care ne aduceau cina. Păreau inofensivi şi când Marian îi întreabă ceva, răspunseră imediat. Din partea lor nu ne aşteptam la ceva rău. De-ndată ce s-au îndepărtat Marian îmi şopti.

— Aceşti oameni par să n-aibă habar de ce se petrece la bord. Cred că sunt marinari oneşti angajaţi în San Francisco Cine ştie ce basm le va fi povestit căpitanul, în legătură cu ce au ei de lucru la coasta asta. Am mâncat ce ni se aduse după care am trecut din nou la mica fereastră, practicată în cabina noastră. În depărtare se zărea deja linia subţire a coastei.

— Într-o oră, ajungem acolo, Robert. Să sperăm că schoonerul va naviga spre golful unde este ancorat iahtul, nostru, altfel ne va fi foarte greu să-i dăm semnalele cuvenite lui Hoffman.

Aceste temeri le nutream şi eu mai de mult, dar nu le împărtăşisem tui Marian. Cu atât mai încordaţi urmăream în ce zonă ne apropiem de coastă. O jumătate de oră mai târziu, Marian exclamă, c-o jumătate de gură:

— Navigăm direct spre golful nostru, Robert, fi numai atent la stâncile alea colţuroase, care se văd acolo!

Mai trecu un sfert de oră şi l-am putut vedea prin ochean şi pe marinarul de gardă, plasat pe stâncă. Aşadar iahtul nostru, se afla cu-adevărat în golf. Câteva minute mai târziu, Marian îşi aprinse şi reaprinse lampa de buzunar într-un anumit cod, în timp ce eu continuam să-l supraveghez pe marinarul de gardă. Acum acesta dispăruse şi se-ntoarse, însoţit de un alt om, în care mi s-a părut că-l recunosc pe căpitanul Hoffman.

Din nou începu Marian, limbajul Morse, cu lampa sa. Am observat cum căpitanul Hoffman, îşi ridică braţul în sus, semn c-a înţeles ce i s-a apus. Imediat dup-aceea a şi dispărut. Încă înainte de-a intra în micul golf, anunţul căpitanului nostru, Hoffman şi zbură prin eter.

Acum nu mai aveam de ce ne teme şi puteam aştepta în linişte, după vreo două ore, sosirea poliţiei portuare la faţa locului. Schoonerul îşi retrase între timp o parte din pânze ceea ce am putut bănui, după zgomotul făcut. Viteza vasului se micşoră şi câteva minute mai târziu se opri în faţa micului golf, în timp ce o ancora zbura în adâncime.

Am privit spre mal. După câteva minute de-acolo porni o barcă, a cărei ocupanţi păreau extrem de dornici s-ajungă la bord. Imediat dup-aceea am auzit paşi pe bord.

Apoi se instala o tăcere. După puţin timp uşa noastră fu deschisă şi noi am fost invitaţi de către doi marinari să-i urmam, până la cabina căpitanului.

După ce-am intrat, doi oameni care-l însoţeau pe căpitan, ne priviră cu feţele întunecare.

— Deci ăştia sunt trădătorii? izbucni unul dintre ei, care rămăsese ascuns mai în întuneric. O să facem un proces scurt cu ei, să-i luăm pe uscat. Unde e negrul?

— La bord. Pare să fie ascultător şi probabil va rămâne la mine, îi lămuri căpitanul.

— Bine, dar supraveghează-l. Îţi vei relua marşul de îndată, ştii doar spre ce port te-ndrepţi. Acolo aşteaptă-mi instrucţiunile. Între timp, o să pun ordine, în toate aici. Dacă va sosi totuşi poliţia aici, nu va găsi nimic. Va bănui e a fost dusă de nas de aceşti oameni.

Căpitanul aprobă, încuviinţând din cap. Cei doi oameni îşi traseră pistoalele de la brâu şi ne somară, s-o luăm înainte. Am fost obligaţi să coborâm scările. Pe punte m-am uitat după Pongo. Nu era de văzut şi-am crezut că i să a dat ceva de lucru, sub punte.

A trebuit să luăm loc într-o barcă mică, în care mai stăteau încă alţi doi oameni. Ceilalţi doi ne-au urmat şi ei împreună am luat-o spre coastă. Între timp, schoonerul ridică ancora îşi înalţă pânzele şi-o luă spre larg.

Asta era supărător, întrucât va mai dura cel puţin o oră până ce poliţia portuara va sosi aici. Şi aparent indivizii voiau, aşa cum au spus-o, să lichideze repede conturile cu noi. Am ajuns în golf. Dar în momentul când indivizii săriră pe uscat au apărut, ca din pământ două siluete. O voce aspră îi somă. Sus mâinile. Patru guri de revolvere însoţeau această somaţie.

Indivizii, bărbaţii, cu care veniseră rămăseseră năuciţi şi se supuseră fără crâcnire.

— Luaţi-le revolverele, domnule Farrow şi domnule Bertram. Eram şi eu uimit, dar m-am supus. Acum eram amândoi înarmaţi şi ceilalţi nu mai puteau să ne facă nimic.

Cele două siluete salvatoare, nu erau decât John Fleet şi Johnny.

Potrivnicii noştri au fost la rândul lor legaţi şi aşa au trebuit s-o ia înainte. Fleet părea să cunoască regiune destul de bine şi ne conduse acum într-o mică adâncitură, „scobitură" în stâncă, pe care atunci când am scotocit golful n-am putut-o descoperi, atât era de meşteşugit ascunsă. După o mică plimbare ne-am regăsit într-un defileu aşezat în mijlocul unei adâncituri în formă de cerc. Acolo se găseau două peşteri mici, care le serviseră probabil de „dormitoare". În cea de-a treia peşteră am găsit mai târziu două costume de scafandru în excelentă stare de funcţionare.

— Unde sunt ceilalţi indivizi indieni? întreabă Marian.

— Aceştia tocmai şi-au reluat reprezentaţie. După ce-au terminat îi luăm aici în primire.

— Va trebui să-i dăm de ştire lui Hoffman, pentru a nu scăpa din ochi, schoonerul, l-am sfătuit eu.

— Nu va scăpa, ştiu deja spre care port se-ndreaptă domnilor. Am stat aici mai multe zile la pândă şi i-am observat au atenţie pe aceşti oameni. Am observat când aţi umblat pe-aici, dar n-am putut interveni pentru a nu-mi deconspira ascunzătoarea.

— Într-o oră va sosi aici, politia portuară, le împărtăşi vestea Marian. Povesti pe scurt aventura noastră şi cum a reuşit să-l determine pe căpitan să se întoarcă. Fleet încuviinţă zâmbind.

— Sunt în total opt oameni aici. Pe patru dintre aceştia i-am şi luat prizonieri, ceilalţi le vor împărtăşi soarta în scurt timp. Atunci nu vor mai fi fantome.

— Ştii şi despre ce e vorba aici, Mr. Fleet, m-am interesat eu.

— Bineînţeles, că e vorba de lingourile de aur. N-am crezut că ne va fi dat să ne-ntâlnim aici, domnilor, vă credeam încă pe insula Anzi.

Acum unul dintre prizonier luă cuvântul, încercând să ne mituiască, oferindu-ne jumătate din aurul scufundat. Nu şi-a găsit oamenii şi Fleet îl ameninţa că-i va pune căluş în gură, dacă va mai încerca să vorbească.

Am vrut să-l anunţăm pe căpitanul Hoffman, dar Fleet m-a rugat să aştept. În orice moment de-acum, se puteau întoarce

falşii indieni. Johnny stătea la pândă pentru a ne anunţa la timp, sosirea acestora.

Un sfert de oră mai târziu, apărură într-adevăr. I-am surprins şi i-am legat ca pe ceilalţi. Abia acum am luat loc în bărcuţa care ne-a dus spre iaht. Hoffman m-a salutat cordial. L-am rugat să vină cu iahtul în celălalt golf pentru că totul era sub control. Eu am rămas la bord şi-am parcurs mica distanţă cu iahtul.

Deodată am văzut dinspre mare, cum vine schoonerul spre noi.

— Schoonerul nu ne va scăpa de-acum, dragă Hoffman. Acesta are lingourile la bord.

Hoffman nu ştia despre ce lingouri era vorba, dar era dispus sa colaboreze la interceptarea vasului cu pânze. Am luat-o în direcţia vasului, dar acesta nu făcu nici o tentativă de-a ne evita şi-acum când am fost destul de aproape, pentru a vedea ce se petrece la bord, l-am văzut pe credinciosul nostru Pongo stând în mijlocul echipajului şi făcându-ne semne prieteneşti. Zece minute mai târziu schoonerul arunca ancora în faţa micului golf.

Am urcat pe punte. Aici am aflat cum Pongo i-a convins pe membrii echipajului ca se află pe-o corabie care făcea contrabandă şi că fuseseră angajaţi de către răufăcători. Se organizase o revoltă şi căpitanul fu luat prizonier, după care vasul îşi schimbase cursul.

I-am strâns uriaşului recunoscător mâna. Puţin după aceea, au sosit dinspre Cullao patru vase rapide cu poliţişti. Fleet i-a predat pe prizonieri şi a raportat ce se petrecuse, după ce în prealabil le dăduserăm de-nţeles prin semnale unde să ancoreze.

Schoonerul fu cercetat minuţios şi s-au găsit lingourile. Căpitanul a fost arestat. Comisarul care conduse misiunea, veni pe iahtul nostru şi-am luat curs, îndărăt împreună, spre portul Cullao. I-am povestit în amănunţime aventura noastră. El era acela care cercetase de mai multe ori „Grota Diavolilor roşii” dar n-a găsit nimic. Acum ne era fireşte recunoscător, c-a rezolvat misterul. În Cullao, vestea despre arestarea „Diavolilor roşii” stârni mare agitaţie. Toţi marinarii superstiţioşi care au crezut în fantome s-au simţii ruşinaţi. S-au văzut cât de uşor puteau fi păcăliţi oamenii.

Câteva zile mai târziu Fleet împreună cu noi ne-am reîntors din nou la Lima unde voiam să rămânem câteva zile.

Aveam multe să ne spunem şi intenţionam ca următoarea călătorie s-o facem împreună. Din păcate nu s-a ales nimic

din planul nostru, pentru că Fleet a fost din nou chemat undeva telegrafic.

Aşa s-a sfârşit aventura noastră cu „Dracii roşii”.

Sfârşitul volumului: **GROTA DIAVOLULUI ROŞU.**

În numărul următor:

REGELE MANGAIA.

70°
A M E R I C A
10°
Callao 238
de
S U D
70°

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro